

62.

Padáme do měkký postele a beze slova zíráme do stropu. Doufala jsem, že nás Aussie nemá naučit jenom perfektní balení batohů, ale po měsících stěhování jsem už začínala koketovat s otevřením živnosti.

Na ulici pod okny cinkají tramvaje, ale my nikam nemusíme. Konečně nikam nemusíme! „Máme domov, chápeš to?“ mačkám mu dlaň. „A máme svůj záchod,“ válcuje romantiku buldozerem. Chci ho praštit polštářem, ale žádný nemáme. „Jdu na nákup,“ plácnu ho aspoň po stehně, „potřebuju pár polštářů.“

Po několika hodinách se hrnu do dveří s narvanou taškou a žongluju se svíčkami. V podpaždí svírám plyšovou deku, protože hodit na sametový dvoulůžko péřový spacáky považuju za facku designu, a z batohu mi čouhá fikus. Na rameni táhnu šňůru světýlek, do kapsy v klokance jsem srolovala makramé a do zadní kapsy džínů vtěsnila pistácie k zacpání jeho pusy. „Ty se zase stěhuješ?“ dobírá si mě. Při prezentaci úlovků zaokrouhluju bařovský ceny zásadně dolů, zatímco význam produktů pro rodinnou pohodu nahoru. Neodvažuje se odmlouvat, neb přece tvořím domov, a pro jistotu si narval do pusy všechny ty pistácie.

Bydlíme ve věžáku s posilovnou, bazénem, saunou a komunitní zahradou, takže považuju za samozřejmý, že se jako praví boháči nebudeme handrkovat o pár drobných. Pořád nechápu, že za pokoj s vlastní koupelnou a byt jen s jedním spolubydlícím platíme stejnou činži jako v kobce, kde padaly rolety a ve spíži hnily mrtvoly. Nepamatuju si, že bych podepisovala smlouvu s ďáblem, ale pravdou je, že temná chodba ve věžáku cestu do pekel připomíná. Ztrácím se v jejích nekonečných odbočkách a namísto východu se pravidelně ocitám v garážích. Kochám se tam vlastním parkovací místem. Jenom to auto chybí.

Cákám se ve sprše, kde se neválí pohozený vajgly, obaly od prázdných sprcháčů ani rovnátka. Koupu se ve štěstí. Dojímám se nad poličkou plnou serepetiček, který jsou jenom moje. Jak už je to dávno? Co mi Miša přenechal ve svém bejváku jednu, pak dvě, tři — a nakonec mu jedna zbyla? Poličky a zrcadla zabordelený holčičima cetkama jsou tím nejupřímnějším vyznáním lásky.

Nepotřebuju posilovnu v přízemí, ale už jsem tolik potřebovala pár stěn, který skýtají soukromí pro posilování pouta mezi námi. Mořští koníci, kteří tvoří páry na celý život, vědí, že bez jeho upevnování by proud odnesl každého jinam. A tak spolu ráno co ráno tančí, vznášejí se vedle sebe a mění barvy. Mořští koníci se oddávají námluvám denně, na což my lidi nemáme v kvalitě života čas. Ale já věřím, že nemusíme propojovat svoje ocásky na dlouhé hodiny jako oni. Věřím, že pro silný napojení stačí i minuty

Věřím, že malý okamžiky tvoří velkou lásku.

Chvilce, kdy usínám nepřikrytá a ráno se probouzím zachumlaná. Kýbl u postele a cola na lžičce. Rozčesávání vlasů a proplétání nohou při čtení na gauči. Páteční večery, při kterých mi stačí kakao a film namísto party v klubu. „Nech toho, nebo se počůráš!“ a usmiřovací pusa na krk. „Mně se stejně nejvíc líbíš nenamalovaná“ a bavlněný pyžamo bez krajek. „Kámen, nůžky, papír“, co rozhoduje o tom, kdo umyje nádobí. Rána, ve kterých nesahám automaticky po telefonu, ale po ruce vedle sebe. Srdce ze špaget a kafe připravený ve správném hrníčku. „Tu máš moji bundu“ a dýchání do zkřehlých dlaní. Sžíravý strach, když má zpoždění a nebere to. Houby jen na polovině pizzy. Dlouhý snídaneň, při kterých nemám FOMO, a „miluju tě“ před zabouchnutím dveří.

Láska má nespočet podob, a přece je všude tak moc stejná. Sytí jí momenty, který nevisí na žádných zdech, ale jenom mezi námi.